

Bölüm 1

KÜÇÜK OYUNUMUZ

Avrupa'da bir kır evi

Dışarıdan bakıldığında ev bir sükûnet abidesi gibiydi, sanki bir tablodan fırlamıştı. Genç ve sevimli bir ailenin, çağdaş yaşamın günlük keşmekeşinden kaçmak için kullanacağı türden bir sığınağa benziyordu. En yakın yerleşim yerinden oldukça uzakta, ormanlık bir alandaydı. Küçük ormanın çevresinde dönümlerce kırlar, onların ötesinde de birbiri ardına tepeler uzanıyordu. Ağaçların arasında, ormanın bu kısmının temizlendiğini gösteren eski ağaç kökleri ve güzel kokulu çiçekleriyle bir açıklık vardı; ıssız kır evi işte bu açıklıktaydı.

Büyük ahşap kapının arkasındaysa, mutlu bir aile tatili sahnesinden eser yoktu. Dışarısının kaygısız cazibesi yalnızca bir yanılsamadan ibaretti, çünkü evin içi kasvetliydi, karanlık katmanlara bürünmüştü. Ara sıra bir ses yankılanıyordu ve sağa sola açılan bir sürü koridor varmış gibi görünüyordu. Ama çok geçmeden ortalık yeniden sessizliğe gömülüyordu. Kısmen gölgede kalmış bir köşede, bir kadın oturuyordu. Sarıyordu ve tepeden turnağa simsiyah bir elbiseye bürünmüştü; sanki içeri girecek küçücük bir güneş ışığının bile kendisini yakmasından korkuyormuş gibi görünüyordu. Oturduğu

yerde kitap okurken arada sırada hızla kafasını kaldırıyor, dikkatini bir şeye yönleltiyordu.

“Bicé, Bicé, uyan! Uyan çabuk!” Belle fısıldayarak çılgılık atmaya çalıştı. “Neyin var?” Ama Bicé kımıldamadı. Karanlıkta usulca soluyarak hareketsiz uyumayı sürdürdü.

Belle kadını bulmak için el yordamıyla odadan çıktı. “Kardeşime ne yaptın?” diye sordu, onu bulunca. Konuşurken sesi çıkmamıştı, çok fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Onun insanı serseme çeviren bakışları altında ürperen Belle korkarak geri çekildi. Kadının sevimli yüzü nedeniyle, tuhaf sol gözü ilk bakışta fark edilmeyebilirdi. Yalnızca tek bir göze bakmak için kim vakit ayırırdı ki? Dünyaca ünlü bir yıldızın bir çili ya da dışındaki bir boşluk gibi mütevazı bir şekilde duruyordu yüzünde. Bir yılanın gözünü andıran bu göz, hem davetkâr görünüyor hem de meydan okuyordu. Karanlıkla el ele giden bu göz, gölgeleri delip geçiyordu. Yakından bakmaya cüret edenlerin içine kendini belli etmeden sızıyordu; bir tür zehir gibi karanlık ve sevgisizdi. Şayet bu gözün bakışına yakalanırsanız oldukça sıradan öteki gözün aksine, her biri değişik gök mavisi tonunda, güçlkle fark edilebilir dört parçaya bölünmüş olduğunu görebilirdiniz. Sanki ortasında küçük bir haç yanıyor ve kendi biçimini korurken, gözü sonsuza kadar çatlatıyor gibiydi. Belle’i kendisine bakmaya kışkırtan göz alevler saçıyordu.

Kadın yere yığılmış Bicé’ye göz ucuyla bile bakmadan, “Bir şeyi yok, canım. Artık çok daha mutlu olacak,” dedi.

“Sen neden söz ediyorsun? Neredeyse ölmüş gibi. Kardeşimi incittin, oysa söz vermiştin...”

“Ölmedi, canım. Yalnızca dinlenmesi gerek. Uyandığında mutlu olacak, yine seni sevecek, çünkü hiçbir şey hatırlamayacak.”

Belle gergin parmaklarını gür, siyah saçlarının arasında dolaştırdı. “Söz mü? Tamamen normale döneceğine ve hiçbir şey hatırlamayacağına söz veriyor musun?”

“Yani, canım... ‘Tamamen’ normale dönecek demedim. Tanıştığımızda hiçbiriniz tamamen normal değildiniz.”

“Bicé öyleydi.”

Belle kadına daha iyi bakmaya çalışırken kısa bir sessizlik çöktü. İtalya’da kilisenin bahçesinde karşılaştıklarından beri Belle onu olağanüstü buluyordu; şimdiye dek gördüğü en güzel kadın oydu. Kendi annesinden çok daha güzeldi. Şu gözü unutmak isten bile değildi.

“Yüzün çok güzel,” dedi Belle, onu daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak.

“Güzel yüzleri düşünerek çok fazla zaman harcıyorsun belli ki.”

Belle gülümsedi. “Kardeşimin yanına döneyim.” Tam ayrılmak üzereyken durup yeniden kadına baktı. “Diğer çocukları pek sevmedim.”

“Onlardan hoşlanmayı öğreneceksin, ayrıca bu akşam yeni biriyle tanışacaksınız.”

“Şimdi oraya mı gidiyorsun?” diye sordu, Belle. “Yalnızca dördümüz olduğunu sanıyordum.”

“Hayır, canım. Birini daha almam gerekiyor.”

Belle bir heyecan dalgası hissetti, ama kadınla göz göze gelince heyecanın yerini derin bir korku aldı. Bakışlarını indirip koşarak odadan çıktı. Bir süre sağa sola çarptıktan sonra kardeşinin uyuduğu odayı buldu. Yatağın kenarına ulaştığında Bicé’nin kımıldandığını ve gözlerinin açık olduğunu fark etti.

“Günaydın,” dedi Bicé, tatlılıkla. Roma’daki son saatlerinden bu yana ilk kez sakindi ve ilk kez Belle’e kibar

davranıyordu. Belle ikiz kız kardeşine gülümseyerek karşılık verdi. Odanın kesif karanlığında bile kardeşinin yüzünü, kendi yüzünün o kusursuz yansımasını görebiliyordu. Bică'nin neler düşündüğünü merak etti.

Belle bekledi, ama Bică konuşmadı. Bir süre sonra Belle içini çekti. “Annemi özlüyorum,” dedi.

Bică kardeşini hayretler içinde bırakarak bir kahkaha attı. “Dalga mı geçiyorsun?”

Belle hiçbir şey söylemedi. Bekledi yalnızca.

“Bazen çok tuhaf konuşuyorsun, Belle.”

“Annemizi özlemenin neresi tuhaf?”

“Belki de gerçek annemizi bebekliğimizden beri görmediğimiz için tuhaftır, ne dersin?”

Belle'in yüreği ağzına gelmişti. “Doğru ya.” Buna inanamıyordu, ama doğrudu işte. Tıpkı kadının söylediği gibi, Bică hatırlamıyordu. Her şeyi unutmuştu. Evlatlık verildiklerini düşünüyordu. En başından beri burada olduklarını, bebekliklerinden bu yana içerideki kadınla yaşadıklarını düşünüyordu. Üstelik daha da önemlisi Belle'i yine seviyordu.

“Korkmana gerek yok Bică. En azından birlikteyiz,” dedi Belle, başını kardeşinin omzuna koyarak. Ama Bică yine bir kahkaha savurdu. “Budala,” dedi, eskiden yaptığı gibi Belle'in kuzguni saçlarını oksayarak.

O gece kızlar karanlık odada saklanıp güzel kadının gelmesini beklediler. Belle bir yığın yalan yanlış anıya karşın eskisi gibi mutlu ve enerjik olan kardeşini izledi ve ona hiçbir şey söylememeye, büyüdüklerinde bile bu konudan söz etmemeye karar verdi. Tüm sırlarını gizli tutacaktı. Her şeyin tadını çıkaracaktı.

Birkaç saat bekledikten sonra Belle ve Bice uykuya daldılar. Ortalık zifiri karanlık olduğundan ve dışarı çıkmalarına izin verilmediğinden saati anlamak güçtü. Belle birkaç kez Bice'nin uykusunda konuşmasıyla uyandı. İnlemeleri ve bağırışları arasında “Burada ne işim var benim!” ve “Belle, yardım et bana!” gibi şeyler söylüyordu. Kadın bunun bir süre böyle devam edeceğini söylemişti. Belle uzun, yavaş bir gıcirtıyı ve giderek yaklaşan iki çift ayak sesini fark ettiğinde halen uyku sersemiydi. Birinin kısık sesle, çabuk çabuk konuştuğunu duydu. Gelenleri görmek için koşarak odadan çıktı.

“Yeni ailenle tanış, Christian,” dedi kadın, yanındaki kızıl saçlı oğlana. Daha iyi görebilmek için gözlerini kısıp Christian, gergin tavırlarla çevresini süzdü. Tam o sırada bir çift ayak daha, koridorda dikilen Belle'in yanından geçti. Bu, o korkunç kız, Victoria'ydı. Belle onunla yeni tanışmıştı, ama Bice bekleliğinden beri onu tanıdığını sanıyordu.

“Burası da ne, bir yetimhane mi?” diye sordu oğlan, kadına.

“Hayır, canım, siz kimsesiz değilsiniz. Ben sizin annenizim artık.”

“Benim adım Victoria. Buraya önce ben geldim.”

Belle, Christian'a doğru birkaç adım attı. Oğlanın üzerinde yırtık pırtık bir pantolonla, Celtic 31 yazılı paçavraya dönmüş bir gömlek vardı. “Niye bu kadar kirlisin?” diye sordu Belle.

Christian sokakta futbol oynamak ve bozuk bir duşla ilgili birtakım mazeretler mırıldandı.

“Benim evimde, Christian, dünyadaki her şeye sahip olacaksın,” dedi kadın, soğuk ve yatıştırıcı bir sesle. Christian bu sırada öteki odada birinin inleyerek yardım istediğini duydu.

Çevresine bakınırken, “Burası pek bana göre değil sanırım,” dedi.

“Elbette sana göre, bir tanem. Hepinize göre.”

Tam o sırada Bică yine ılık atınca Christian yerinde sıçradı. “Bu da kim?”

“Ah, sorun yok, canım.”

“Ben... Ben senin kim olduğunu ve bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama burada olmak istemiyorum.”

“Elbette istiyorsun, Christian.”

“Hayır, istemiyorum. En başından beri seninle takıldığım için pişmanım.” Christian güçlükle soluyordu ve usulca gerilmeye başlamıştı.

“ok yazık,” dedi kadın.

“Hayır, hiç de değil! Bırak gideyim! Gitmek istiyorum...”

Belle yalnızca bir an için başka tarafa bakmıştı. Ardından içeride soğuk bir rzgr esti ve kadının siyah elbisesi dalgalandı. Bulunduğu köşeden çıkan kadın, pencereden szlen zayıf ışık demetinin içindeydi şimdi. Belle, odanın kusursuz karanlığında, kadının yüzünden iblislerinkini andıran bir ifadenin gelip geçtiğini sandı. *Bir tür canavar mı acaba*, diye sor-du kendi kendine.

Kadın müthiş bir hızla Christian’a atıldı; elbisesi ikisinin de üzerinde gürültüyle dalgalanarak, Belle’in duyduğunu sandığı çığlığı bastırmıştı. Christian artık yerde kımıldısız yatıyordu, yüzünde acı dolu bir ifade donup kalmıştı. Kadın karnı doymuş bir yırtıcı gibi ışık huzmesinden çıkıp köşesine döndü. Sandal-yesine oturduğunda her zamanki gibi sıcakık gülümsüyordu.

Birkaç saniye boyunca Belle, kımıldayamayacak kadar dehşete düşmüştü. Sonra küçük adımlarla ışığın gitmeye cesaret edemediği köşeye, kadının sandalyesine yaklaştı. şimdi bile Belle bu garip kadının inanılmaz güzelliğini düşünmeden

edemiyordu. Belle'e arkası dönük oturan kadının yanında duran eski püskü sehpanın üzerinde bir mektup vardı. Kadın, bir oyuncakla oynar gibi, uzun ve zarif parmaklarını sararmış kâğıdın üzerinde dolaştırıyordu. Umursamaz tavırlarla, manikürlü tırnaklarını kenarlara sürtüyordu. Belle daha fazla yaklaşmak istemedi, ama yazılanları okumak için yakına gelmesine gerek yoktu. Büyük, çocuksu bir el yazısıyla yazılmıştı mektup.

Kime: Duvar Phineas, Celtic 31

Kimden: Christian W.

Sevgili Bay Duvar,

Düncü maçıta muhteşemdiniz! Topun o şekilde hareket ettiği o vole vuruşunu nasıl yapıyorsunuz? Hep o kötü formaları mı giyiordunuz? Büyüyünce üzerinize olmayanları ne yaptınız?

Size yazıyorum, çünkü bazı önemli yetişkin meselelerini halletmem gerekiyor. Artık sorumluluklarım var, büyüdüm; bu yüzden ciddisinden bir soru daha, para kazanan bir oyuncu olmak için nasıl daha iyi oynayabilirim ve kimle sözleşme imzalarım? Bana söyleyebilirsiniz, çünkü ben yalnızca bir çocuk değilim. Bakmam gereken biri var artık ve bunun gibi başka işler. Biraz kafayı üşüttü ve bana ihtiyacı var. Bu yüzden işleri ben halledeceğim. İkimiz için de.

Söylesenize, hayatta yaptığınız en kötü şey ne? Yapabileceğiniz en kötü şey ne? Diyelim ki biri size teklifte bulundu ve sizin de muhtemelen bakmanız gereken birileri var. Bana kalsa neredeyse her şeyi yapabilirim.

Dostunuz,

Christian

Not: Eski formalarınızı atıyorsanız birini ben alabilir miyim?

Belle yüzünün kızardığını hissetti. Celtic gömleği giymiş kızıl saçlı oğlanın yanına koştu.

“Ona ne yaptın?” diye sordu kadına, diz çöküp çocuğun soğuk yüzüne dokunurken. Yanağını Christian’ın yanağına dayayıp elini tutarken Victoria, oğlanı ayağıyla dürttü. Victoria’yı kenara itip bir yanıt alabilmek için kadının yanına koştu.

Kadın arkasını dönmedi. Çaldığı mektubu okşayarak öylece oturmayı sürdürdü.

“Kızlar, öyle görünüyor ki Bice gibi Christian da küçük oyunumuza katılmayacak.”